

1

Met een ontevreden gezicht bestudeerde Lisa haar spiegelbeeld. Alles zat tegen vandaag. Ze had een nieuw puistje naast haar neus ontdekt, haar favoriete blouse leek gekrompen: hij knelde onder haar oksels. Haar spijkerbroek flodderde langs haar benen en tot overmaat van ramp bleven haar haren niet zitten zoals zij dat wilde. Ze vloekte binnensmonds en trok met een wild gebaar voor de vierde maal het elastiek uit haar haren. Als een zwaar gordijn bedekten de lange, gitzwarte haren haar smalle schouders. Verschrikkelijk, mompelde ze in zichzelf. Ik lijk wel tien met die haren in een staart. Misschien kan ik het beter opsteken of...

‘Lisa... Lisa!’ Mevrouw Aldra’s stem klonk onderaan de trap. ‘Schiet nou toch op. Je komt straks weer te laat op school. Het is elke dag hetzelfde liedje. Ik word doodziek van je getreuzel.’ ‘Het valt ook niet mee om iets normaal uit mijn kledingkast te trekken’, brulde Lisa terug. ‘En met zo’n truttig kapsel kan ik ook geen kant op.’

Ze smeede de borstel op het bed, liep met grote passen haar slaapkamer uit en stampde de trap af.

‘Je haren zijn prachtig en wat je kleren betreft...’ antwoordde mevrouw Aldra.

‘Die zijn uit het jaar nul’, maakte Lisa de zin af. Ze leunde tegen de deurpost en keek haar moeder nukkig aan.

‘Ik hoor het al’, zuchtte mevrouw Aldra. ‘Je hebt een rothumeur. Slecht geslapen?’

‘Dat heeft er niets mee te maken. Kijk dan zelf. Ik zie er toch niet uit als een vijftienjarige.’

‘Je ziet er keurig uit.’

‘Ik wil er niet keurig uitzien. Keurig is uit de mode. Ik wil opvallen en stoere kleding dragen. Ik heb het over versleten spijkerbroeken, een piercing in mijn navel of een ring door mijn wenkbrauw, net als Sonja.’

Mevrouw Aldra lachte schamper. ‘Geen sprake van.’ Ze schoof een plastic broodtrommel over het aanrechtblad.

‘Wat is dat?’

‘Je brood natuurlijk. De broodzakjes zijn op, daarom heb ik je brood in een trommeltje gedaan.’

‘Een trommeltje?’ Lisa’s stem sloeg over. ‘Ik zie me al lopen met dat domme ding. Daar begin ik echt niet aan. Geef me maar vijf euro, dan haal ik wel iets in de kantine.’

‘Wat een flauwekul! Dat kost handen vol met geld.’

‘Geld, geld... Je zeurt altijd over geld. Als ik iets wil en het kost geld, dan mag het nooit’, sneerde Lisa terwijl ze de broodtrommel van het aanrecht graaide. Driftig trok ze de rits van haar rugtas open en propte de broodtrommel erin.

‘Dat komt omdat we niet veel geld hebben’, antwoordde moeder nuchter. ‘Ik moet het alleen verdienen. En ik denk dat het allemaal wel best meevalt. Je overdrijft weer zoals gewoonlijk. We hebben het niet slecht.’

‘O, nee?’ riep Lisa fel. ‘Kijk nou eens wat jij aan hebt. Die jurk is al 100 jaar oud. Je gaat al eeuwen niet meer met de mode mee. Misschien is dat de reden waarom je geen man kunt krijgen.’

Mevrouw Aldra strekte haar rug en keek haar dochter donker aan. Haar stem werd koel. 'Ik denk dat het beter is dat je nú naar school gaat.'

'Dat denk ik ook', snoof Lisa. Ze gooide de rugtas over haar schouder en beende de keuken uit. Met een dreun viel de voordeur in het slot.

Lisa voelde zich rot. Ze had die laatste opmerking beter niet kunnen maken. Maar het floepte eruit voordat ze er erg in had. Ze maakte constant ruzie met haar moeder, die haar elke dag heviger leek te irriteren. Dat kwam omdat ze haar vader zo vreselijk miste. Sinds hij in een flatje in Amsterdam woonde, zag ze hem nog zelden. Hij had een zwak voor vrouwen en telkens werd hij opnieuw verliefd. Tot viermaal toe had hij zijn gezin verlaten voor een andere vrouw. En tot viermaal toe kwam hij na maanden weer terug. Na vrouw nummer vijf was vader niet langer welkom. Lisa had moeder gesmeekt om het weer goed te maken. Maar haar moeder was onverbiddelijk: hij kwam er niet meer in. Door moeders starre houding veranderde alles. Vader weigerde om alimentatie te betalen en moeder moest gaan werken bij de spoorwegen. Lisa slaakte een diepe en pijnlijke zucht. Moeder ging nachtdiensten draaien waardoor ze overdag thuis was voor Lisa en Bart. Halverwege de ochtend tot ver in de middag sliep ze en na het avondeten ging ze de deur uit om te werken. Dan bleef Lisa alleen met haar broertje Bart, die net elf was. Lisa vond dat haar leven alleen nog maar bestond uit school, thuis huiswerk maken en op haar broertje passen. Er was nog weinig tijd voor plezier. Moeder had vader gewoon moeten vergeven. Hij was toch weer teruggekomen? Ze had haar stomme trots moeten inslikken, desnoods voor haar

kinderen. Traag reed Lisa het schoolplein op. Ze zette haar fiets in het fietsenrek en stapte over het lege schoolplein het gebouw binnen. Lisa klopte op de deur van de administratie en mevrouw De Vries keek op van haar schrijfwerk.

Automatisch gleden haar ogen naar de klok boven de deur.

‘Lisa Aldra... zo zie ik je nooit en dan twee keer deze week.

Waarom ben je zo laat?’ Lisa trok onverschillig haar schouders op. ‘Gewoon... te laat.’

‘Nou, dan heb je jezelf behoorlijk overtroffen. Ruim twintig minuten te laat... Mag ik je kaart even.’

Lisa viste de kaart uit haar jaszak en schoof die naar de vrouw toe.

De vrouw drukte een stempel in een leeg vak. ‘Dit is je tweede rode stempel. Je weet het: bij drie stempels nablijven op een vrije middag.’

Met een vluchtig lachje grabbelde Lisa de kaart van het bureau. ‘Ja, mevrouw’, zei ze gedwee.

De pauze was aangebroken. In verschillende groepjes hadden de leerlingen van het Sint-Maartencollege zich verzameld op het schoolplein. Lisa en Kelly zaten met hun ruggen tegen de muur en deelden samen een blikje cola. ‘...en wat zei je moeder toen?’ wilde Kelly tussen twee slokken door weten.

‘Niks.’

‘Niks? Onwijs, mijn moeder zou totaal flippen. Maar mijn moeder flipt om elk klein dingetje wat ik doe, tenminste als ze thuis is.’

Lisa trok even spottend haar wenkbrauw op. ‘Klein dingetje? Geld uit haar portemonnee stelen noem ik niet...’ Het laatste slikte ze snel in toen ze Fatiha met haar twee vriendinnen in het kielzog, hun richting uit zag komen.

‘Daar heb je die schreeuwlelijk’, waarschuwde ze Kelly. Kelly volgde haar blik en toen ze de meisjes zag aankomen glimlachte ze van oor tot oor. ‘Fatiha is best aardig.’ ‘Ik vind haar maar een uitsloofster’, siste Lisa tussen haar tanden.

‘Hoe is ‘ie meiden, ik zocht jullie’, zei Fatiha terwijl ze een paar fikse trekken van haar sigaret nam.

‘Saai maar nog steeds in leven’, antwoordde Kelly. Lisa zweeg en keek langs het meisje heen het schoolplein over.

‘Sigaret?’ Zonder het antwoord af te wachten wierp Fatiha de meisjes een sigaret in hun schoot. Lisa schudde haar hoofd en stak de sigaret in de lucht. ‘Ik rook niet’, verklaarde ze kortaf.

‘Gaan jullie vanmiddag mee de stad in? Lekker de beest uit hangen, lekker shoppen?’ vroeg Fatiha terwijl ze de geweigerde sigaret terug in het pakje stopte.

‘Ja, leuk’, riep Kelly en enthousiast porde ze Lisa in de zij. ‘Kunnen we lachen.’

Lisa schudde haar hoofd en snauwde: ‘Ik heb geen geld, ga jij maar alleen.’

‘Hé, doe niet zo flauw. Als jij niet gaat, ga ik ook niet’, meesmulde Kelly. ‘Kom nou, wees nou geen spelbreker.’

‘Heb jij geld dan? Ik dacht dat jij na dat akkefietje met die portemonnee al weken geen zakgeld meer kreeg’, antwoordde Lisa sarcastisch.

‘Ja, eh... Gatver wat ben jij ongelofelijk saai’, beet Kelly terug. Geïrriteerd stak ze de sigaret aan en inhaleerde diep.

‘Je hebt toch geen geld nodig’, hinnikte Fatiha terwijl ze veelbetekenend in het rond keek. ‘Ik kom altijd met iets leuks thuis en betaal daar geen euro voor.’

‘Hebben we het hier over stelen?’ vroeg Lisa achterdochtig.

‘Whooo.’ De ogen van Kelly glinsterden en met veel ontzag

keek ze naar Fatiha op. ‘Dat lijkt me reuze spannend. We gaan mee’, besliste ze.

‘Jezus, Kelly! Daar doe ik echt niet aan mee’, grauwde Lisa.

Met een boos gezicht keek ze Fatiha aan.

‘Mens, wat zeur je nou? We kijken toch alleen maar hoe zij het doen. We gaan mee!’ Uitdagend blies Kelly de prikkelende rook in het nors uitzierende gezicht van haar vriendin. Deze wapperde boos de rook uiteen en stemde met tegenzin in.

‘Oké... alleen maar kijken.’

Lisa wist drommels goed waar Fatiha mee bezig was. Ze probeerde haar beste vriendin van haar af te pakken. En om indruk te maken bedacht het wicht allerlei stoere verhalen over stelen, roken en jongens, zodat zij als een watje overkwam. Maar Kelly was háár vriendin... Ze zou laten zien dat de verhalen van Fatiha allemaal gebakken lucht waren. De bel klonk en de leerlingen kwamen langzaam in beweging.

Na schooltijd fietsten Lisa, Kelly, Fatiha en Jasmin naar de stad. Ze parkeerden de fietsen in een steeg en liepen de stad in. ‘We gaan naar het groot warenhuis want daar is het altijd druk met mensen en ze hebben weinig personeel. Daar word je nooit gesnapt’, beweerde Fatiha.

‘Gesnapt?’ Daar had Lisa nog niet bij stilgestaan en Kelly waarschijnlijk ook niet. Ze keek Kelly zijdelings aan maar zij had alleen nog maar oog voor Fatiha. Opgewonden dribbelde Kelly achter Fatiha aan. Voor het warenhuis hielden ze halt.

‘Wat willen jullie hebben’, bedisselde Fatiha. ‘Nagellak, oogschaduw, lippenstift?’

‘Niets!’ weerde Lisa af. Waarschuwend keek ze naar Kelly.

‘Dat was de afspraak.’

‘Doe niet zo truttig’, vloog Fatiha op. Ze wendde zich tot Kelly.

‘Nou, wat heb je nodig?’

‘Nagellak’, antwoordde Kelly, de stomp van Lisa negerend.

Het viertal ging naar binnen. Achter de bakken met herenondergoed en sokken observeerden Kelly en Lisa de twee meisjes die quasi-nonchalant door de winkel slenterden.

Bij de rekken met nagellak bleven ze staan. Fatiha speurde in het rond en knikte toen naar Jasmin. Jasmin liet snel iets in haar jaszak glijden, draaide zich om en verliet de winkel. Op het plein, enkele meters van het warenhuis stonden ze op elkaar te wachten. ‘Dat ging gemakkelijk’, riep Kelly enthousiast terwijl ze het flesje met nagellak bekeek. Haar wangen gloeiden en haar ogen fonkelden uitdagend. ‘Echt doodgemakkelijk.’

‘Ik zei het toch, kinderspel. Probeer het maar dan sta ik op de uitkijk’, stelde Fatiha voor.

‘Nee! Kom nou. We zouden alleen maar kijken. Kelly!’ riep Lisa verontwaardigd.

‘Zeg, ben jij haar moeder of zo?’ bitste Fatiha. ‘Als jij te laf bent, is dat jouw zaak. Leef je eigen leven.’

Lisa vernauwde haar ogen en beet op haar onderlip, ze was even van slag. ‘Trut’, gromde ze zacht. Ze zocht met haar ogen steun bij Kelly, die stom stond te giechelen. Lisa was gekwetst. Haar vriendin heulde met de vijand. Ze voelde een drang om te bewijzen dat ze ook lef had. Dat ze geen tweederangstrutje was. Ze wilde indruk maken, een verpletterende indruk, zodat het voor eens en altijd duidelijk was dat ze veel interessanter was dan Fatiha.

‘Ik steel zelf wel iets’, riep Lisa plotseling heftig. Ze schrok van haar eigen woorden maar riep: ‘En niet uit een warenhuis, daar is niets aan. Dat kan elke boerentrut.’ Ze keek Fatiha

uitdagend aan en liep toen met een strak gezicht de winkelstraat door.

‘Kom Kelly...’ Ze beende een kledingwinkel binnen en keek nauwelijks op of om. Haar hart roffelde in haar borst, haar keel was droog en de zenuwen gierden door haar keel. Ze liet niets merken. Haar handen trilden toen ze twee blouses uit het rek trok. Ze blikte nerveus over haar schouder de winkel door. Er waren geen klanten en de caissière was druk bezig enkele kledingstukken van een prijskaartje te voorzien. Op het moment dat de vrouw bukte stak Lisa bliksemsnel de blouses onder haar shirt. Angstzweet liep in straaltjes langs haar rug. Ze draaide zich om en liep met grote stappen naar de uitgang. Haar voeten gingen steeds sneller en op het laatst holde ze de zaak uit, nagestaard door een verblufte Kelly. Ze rende zo hard ze kon het plein over, de winkelstraat uit, naar de steeg waar de fietsen stonden. Daar leunde ze buiten adem en met een vuurrood hoofd tegen de muur. Ze voelde zich misselijk maar haar hart zwol op van triomf. Het was haar gelukt. Ze had die stomme meiden laten zien dat ze niet laf was. Dit durfde zelfs Fatiha niet.

Kelly kwam als eerste de steeg in rennen. Joelend sloeg ze haar armen om Lisa heen. ‘Jij bent hartstikke gek. Je was geweldig.’ En tegen Fatiha en Jasmin die nu ook hijgend in de steeg stonden: ‘Was ze niet geweldig? Onwijs cool...’

De twee meisjes knikten.

‘Cool’, herhaalde Fatiha met tegenzin. Haar ogen flikkerden kwaadaardig.

Lisa haalde haar buit tevoorschijn en duwde een van de blouses in Kelly’s handen.

‘Hier... deze heb ik voor jou meegenomen’, zei ze schor.

Haar stem trilde van emotie. ‘Dat is lief’, kirde Kelly

dankbaar. Ze hield de blouse onder haar kin en paradeerde door de steeg.

‘Stop het ding in je tas’, reageerde Lisa heftig. Angst borrelde omhoog. Schichtig gluurde ze vanuit de steeg de winkelstraat in terwijl ze met een nerveus gebaar probeerde de blouse uit Kelly’s handen te slaan. ‘De hele wereld hoeft het niet te weten. Laten we gaan.’

Kelly giechelde en haalde onverschillig haar schouders op. De blouses verdwenen in de rugtassen en de meisjes sprongen op hun fietsen.

‘We komen langs het café van mijn oom, daar kunnen we iets drinken’, opperde Fatiha. ‘Hierin...’ Ze wees en zwenkte de zijstraat in. De meisjes volgden.

Het viertal nam plaats aan een tafeltje voor het raam en bestelde cola. De buit werd op de tafel uitgesteld en ging van hand tot hand. Lisa gluurde ongemakkelijk over haar glas naar de meisjes. Waar was ze aan begonnen? Hoe kon ze zich zo gek laten maken? Stel dat dit uitlekte, stel dat haar moeder het kreeg te horen, stel... ‘Jullie mogen aan niemand iets vertellen’, fluisterde ze plotseling. ‘Ik heb al genoeg problemen thuis.’ ‘Natuurlijk houden we onze mond, het blijft een geheim’, suste Fatiha. ‘Toch?’ Ze keek de andere meisjes bazig aan. Deze knikten slaafs. Lisa haalde diep adem en nipte aan haar cola.

Haar blik dwaalde door het vertrek en daar zag ze de jongen voor het eerst. Hij stond aan de bar, met een sigaret in zijn hand. Ze staaarde naar hem. Naar zijn hoekige gezicht, naar de donkere gloed in zijn haren, naar zijn gespierde armen. De jongen grijnsde en nam een trek van zijn sigaret. Plotseling knipoogde hij. Met een rood hoofd wendde Lisa haar ogen af

en frunnikte aan haar nagels. Vanuit haar ooghoek zag ze de jongen naderen. 'Fatiha?' zei hij, toen hij dichterbij kwam. 'Wie zijn deze beeldschone dames?'

Hij had een aangename stem en een licht accent. 'Dit zijn Lisa en Kelly, ze zitten bij mij op school', antwoordde Fatiha. Er dansten pretlichtjes in zijn ogen, maar zijn mond bleef ernstig. Hij stak zijn hand uit en keek Lisa met zijn donkere ogen strak aan. 'Ik heet Mo', stelde hij zich voor.

Lisa staarde verward naar zijn hand en had het gevoel een eind boven de grond te zweven. Ze aarzelde even, maar legde toen de hare erin. Hij kneep zachtjes in haar hand en liet toen los. Kelly kreeg een hand, en ook zij staarde hem aan.

'Ik ben een vriend van Fatiha', zong zijn stem.

'O', stamelde Lisa en bedacht meteen hoe onnozel dat klonk. 'En wij zijn vriendinnen van Fatiha', kirde Kelly. Lisa knikte instemmend.

Mo glimlachte zijn witte tanden bloot en zei: 'Vrienden van Fatiha zijn mijn vrienden.' Zijn ogen gingen terug naar Lisa en bleven haar doordringend aankijken. Een warme gloed stroomde door haar heen. Die ogen... die prachtige ogen. 'Ik zie dat de dames hebben geshopt?' Zijn stem klonk sarcastisch, zelfs een tikkeltje samenzweerderig. Lisa schrok en staarde Fatiha vertwijfeld aan.

'Het zat ineens in onze tassen en hoe het daar komt...?' antwoordde Fatiha bijdehand. Ze haalde haar schouders op. 'Ik zou het echt niet weten. We willen niet ondankbaar overkomen dus houden we het maar.'

Mo gooide zijn hoofd achterin zijn nek en barstte in lachen uit. 'Jullie zijn gevaarlijke grieten', bulderde hij.

Lisa voelde zich opgelaten; ze wist niet of ze ernstig moest kijken of lachen.

Ze besloot het laatste. Binnen enkele seconden lagen de meisjes gierend over de tafel.

‘Gevaarlijk’, herhaalde Mo lachend. Hij draaide zich om en ging terug naar de plek aan de bar. Een man kroop naast Mo op een lege kruk en boog zich nieuwsgierig naar hem toe. Mo mompelde iets tegen de man, die vervolgens de meisjes taxerend opnam. De man grijnsde en zwaaide met zijn hand door de lucht. Hij was klein en breedgeschouderd, wat hem de uitstraling gaf van een gorilla. De hand van Fatiha ging omhoog terwijl ze tegen de meisjes zei: ‘Dat is mijn neef Ramon.’

Tien over zes plofte Lisa op de eetkamerstoel. Geïrriteerd tikte mevrouw Aldra op haar polshorloge. ‘Waar bleef je nou? Je weet toch dat ik om halfzeven de deur uit moet om te werken. Ik vind het prettig als we met zijn drieën eten. Dat is hét moment dat we als gezin bij elkaar zijn en dingen bespreken. Ik zie jullie al zo weinig door die rotdiensten die ik draai. Nu zit jij alleen aan tafel en dat vind ik vervelend. Waar heb je de hele middag uitgehangen?’

‘Ik heb bij Kelly mijn huiswerk gemaakt en niet op de tijd gelet’, loog ze. ‘Sorry.’

‘Ja, ja’, mompelde mevrouw Aldra terwijl ze een glas melk voor haar dochter inschonk. Na een blik op haar horloge zei ze: ‘We hebben nog een kwartier om wat bij te kletsen.’ Ze glimlachte. ‘Laten we die paar minuten maar niet verpesten door geruzie. Hoe was jouw dag?’

‘O... gewoon. Niks bijzonders’, antwoordde Lisa.